

* si@schillerinstitut.dk * www.schillerinstitut.dk *

Afslutning og mobilisering med Helga Zepp-LaRouche

*Lektion 7 i LaRouchePAC's Undervisningsserie 2018,
»Hvad er det Nye Paradigme?«, 28. april, 2018
<https://www.youtube.com/watch?v=eG0Ablgtx00>*

Vært Jason Ross: Hej! Det er den 28. april, 2018; dette er den sidste i rækken af lektioner i vores undervisningsserie, »Hvad er det Nye Paradigme?«. Mit navn er Jason Ross, og jeg vil sammen med min kollega Ben Deniston være vært for udsendelsen i dag.

Vi er meget glade for at have en særlig gæst, der vil give os dagens præsentation – Helga Zepp-LaRouche, Schiller Instituttets stifter og præsident. Hun vil hjælpe os med at gennemdrøfte formålet med denne undervisningsserie, som har været at udvikle større magt til at gøre en ende på geopolitik og virkeliggøre det Nye Paradigme. Vi har også det held at have publikummer i Manhattan og Houston med os – med Kesha Rogers dér i Houston. Vi vil høre fra flere personer i hele landet over telefon, og fra hele verden, også via e-mail.

De hidtidige lektioner: Vi har haft 3 måneder med diskussion, der har været hele skalaen rundt: fra, hvad er geopolitik; hvad er den globale situation lige nu, med en konflikt mellem det Nye Paradigme, repræsenteret af Kinas Bælte & Vej Initiativ, af Verdenslandbroens livssyn for samarbejde, promoveret af Schiller Instituttet, versus Det britiske Imperiums geopolitiske livssyn. Vi havde lektioner om geopolitikens historie, om filosofien bag geopolitik, om de tanker i dit hoved, som er blevet placeret dér med det formål at opretholde det geopolitiske livssyn. Vi har talt om alternativer. Vi har set på muligheden for samarbejde mellem kulturerne i Øst og Vest; vi har fået en bedre forståelse af konfucianisme som en kulturel strømning i Kina og dens forbindelse til ideer i den vestlige renaissance. Vi har lært om musik som et kulturelt udtryk, og hvordan det kan forbedre menneskers evne til at tænke kreativt. Og vi har diskuteret videnskabens rolle inden for økonomi og i at bringe mennesker sammen.

*Helga Zepp-LaRouche,
Schiller Instituttets stifter og præsident.*

Formålet med dagens diskussion er at samle alt dette sammen og tale om, hvordan hver enkelt af os går ud og gør dette til virkelighed. Vi har en del responser på hjemmeopgaverne, der er kommet ind, og det er vi glade for. I betragtning af de utrolige begivenheder i Korea i går, vil jeg gerne lægge ud med at sige lidt om det, og dernæst bede Helga Zepp-LaRouche om at åbne diskussionen med nogle refleksioner, hun måtte have haft omkring det, der skete i Korea, eller hvad hun ellers kunne tænke sig for at sætte scenen for diskussionen.

I går, som jeg er sikker på, mange mennesker så optagelserne om, mødtes præsidenten for Nordkorea – Kim Jong-un – og præsident Moon [Jae-in] fra Sydkorea i Peace Village (Fredslandsbyen); de mødtes dér ved den demilitariserede zone. De skiftedes til at gå ind i hinandens lande. Kim Jong-un trådte over i Sydkorea, så gav de hinanden hånden og gik i modsat retning, og de gik begge ind i Nordkorea. Dette er en meget positiv udvikling. En af de stærkeste ting omkring dette var underskrivelsen af en meget signifikant og meget glædesstrålende fremtidsudsigt mod fred, som jeg gerne vil læse et par citater fra, før vi hører fra Helga Zepp-LaRouche.

I erklæringen, der blev underskrevet dér i Panmunjom Fredshus, blev dette kaldt »Erklæring for Fred, Fremgang og Genforening af Koreahalvøen«. Her er et par citater:

»Begge delegationer har gjort det klart for verden og for de 80 millioner koreanere, at en ny æra for fred er begyndt, og at der ikke kommer nogen krig på Koreahalvøen ...

1. »Nord- og Sydkorea vil gå fremefter med bestræbelser på genforening af dem selv via fuldstændig og innovativ reformation og udvikling for fælles fremgang og en genskabelse af forbindelsen mellem vore folks splittede blodlinjer.«

Der er flere detaljer, jeg læser blot afsnittenes indledende sætninger.

2. »Nord- og Sydkorea vil gøre en fælles bestræbelse på at lette militære spændinger og på realistisk vis løse truslen om krig ...

3. Nord- og Sydkorea vil aktivt samarbejde med det formål at opbygge et permanent og stabilt system for fred ...

3-3. Nord- og Sydkorea vil i år på 65-årsdagen for den koreanske våbenhvileaftale, annoncere slutningen på Koreakrigen. Vi vil ændre våbenhvileaftalen til en fredsaftale ...

3-4. Nord- og Sydkorea har bekræftet begge siders intention om en atomafrustning af Koreahalvøen.«

Erklæringen konkluderer:

»Begge delegationer vil opretholde faste møder og direkte kommunikationslinjer for at diskutere spørgsmål om folket, og herved opbygge gensidig tillid, og de har aftalt at arbejde sammen for at styrke momentum for fred, fremgang, genforening og udvikling for Koreahalvøen.«

Så nu vil vi nok alle sammen være meget interesseret i at høre fra Helga Zepp-LaRouche, hvad denne nylige udvikling betyder i sammenhæng med at afslutte geopolitik og bringe et Nyt Paradigme ind. Hvad kan du fortælle vore seere, Helga, om disse utrolige udviklinger fra i går?

Helga Zepp-LaRouche: Jeg er faktisk specialist i den tyske genforening; men jeg mener, det er en virkelig god udvikling, for konflikten mellem Nord- og Sydkorea var selvfølgelig, indtil dette skete, et af de potentielle trigger points for en potentielt enorm, global katastrofe. De to ledere af Nord- og Sydkorea, som tydeligvis var bevidst om, at de havde været en bondebrik i det geopolitiske spil, der i virkeligheden var rettet mod Kina og Rusland, udmanøvrerede denne geopolitiske gruppering. Det er et meget glædeligt øjeblik, for de har nu aftalt at etablere diverse former for samarbejde og gå tilbage til Kaesong-projekterne for industriudvikling. De vil få en jernbanelinje på øst- og vestkysten, som kobler op til den russiske transsibiriske jernbane og til den kinesiske jernbaneforbindelse til den gamle Silkevej. Så de vil snart være integreret i hele Bælte & Vej Initiativet; så dette er en meget positiv udvikling. Dette er den Nye Silkevejsånd, og jeg vil gerne sige, at dette ikke er den eneste virkelig fremragende udvikling.

Samtidig fandt der et uformelt topmøde sted – mindre glamourøst, men også ekstremt vigtigt – mellem Xi Jinping og Narendra Modi, Indiens premierminister. De mødtes i to dage og havde alt i alt seks diskussioner, mener jeg, i Wuhan. Her aftalte de også, at de to lande vil samarbejde om Kina-Nepal-Indien-korridoren og om mange andre projekter. Det er også virkelig godt, at det i dag blev meddelt, at et af deres første fælles projekter vil blive et fælles udviklingsprojekt i Afghanistan. Dette er fantastisk, for det betyder, at den afghanske regerings stræben efter at få den Nye Silkevej forlænget ind i Afghanistan nu faktisk er ved at blive en realitet. Jeg er stolt over at sige, at, for tre år siden, hvor jeg deltog i Raisina-dialogen i New Delhi, var dette præcis den pointe, jeg fastslog i min tale; at Indien burde spille en særlig rolle sammen med Rusland og Kina i udviklingen af Afghanistan og hele området fra Afghanistan til Middelhavet, fra den russiske grænse til Golfstaterne, og tage dette område som en helhed. Hvis Indien og Kina, som er de to største lande – og, som en kinesisk professor netop har sagt, så

er de, de eneste to lande, der er i klubben af nationer med mere en 1 mia. mennesker. Nemlig, at de to har 2,6 mia. mennesker, og det udgør 40 % af hele den menneskelige befolkning. Hvis disse to lande nu rykker nærmere hinanden, betyder det også, at det geopolitiske spil for det såkaldte Indo-Stillehavsområde – dvs., Australien, New Zealand, Indien og Japan – som en modstand mod den Nye Silkevej, tydeligvis ikke virker. Hvorfor eksisterer der stadig spændinger mellem Indien og Pakistan, og Indien tøver stadig med at samarbejde fuldt ud med Bælte & Vej pga. denne korridor fra Kina til Pakistan. Det er muligt at overvinde dette, for Afghanistan er meget tæt på Pakistan, og Afghanistan er en slags baghave til Indien og har altid udgjort en af Indiens hovedsikkerhedsinteresser. Kina har på den anden side en bedre relation med Pakistan; og her ser man faktisk princippet for, at win-win-samarbejdet og det Nye Paradigme er med til potentielt og meget hurtigt at overvinde alle fortidens problemer.

Hvis man tager disse to udviklinger tilsammen, potentialet for et fredeligt samarbejde og endda en mulig genforening af de to Korea'er, samt den kendsgerning, at verdens to største lande – Kina og Indien – tydeligvis rykker nærmere hinanden for et tættere samarbejde; så mener jeg, dette gør verden til et meget bedre sted nu for tiden, og jeg er meget glad.

Ross: Mange tak for din indledning, Helga. Det er virkelig godt at få nogle optimistiske nyheder, og denne nyhed er vidunderlig.

Jeg vil gerne gå direkte til et spørgsmål, der er kommet ind online via responser til hjemmeopgaverne. Dette er folk, der har arbejdet på det Nye Paradigme, og de vil gerne have dit input om, hvordan vi gør det. Dette er fra en deltager i USA, og jeg vil læse op, hvad denne person skrev.

»Jeg har fundet en alvorlig modstand hos de fleste mennesker, som jeg har talt med individuelt om Bælte & Vej Initiativet. Folk holder for det meste fast ved gamle overbevisninger om Kina, og det, de er blevet fortalt, de skal tænke om Rusland. Men da jeg talte med en person her til morgen, talte hun ligesom de andre. Men da jeg begyndte at sige mere om arbejdets støtte fremskridt, mht. de 140 lande i hele verden, så lød svaret, 'Det har jeg aldrig hørt om før'.

Jeg har skrevet artikler ved navn 'Viewpoints' til vores lokale avis om diverse emner, og som har fået nogen respons, så jeg vil begynde med det og søge at engagere i flere samtaler med andre, og måske på andre måder. Det vil være vigtigt at understrege og begynde at beskrive det Nye Paradigme, som så mange aldrig har hørt om. Dette rører måske deres skjulte eller undertrykte håb og begynder at give nogen opmuntring, som vil hive dem ud af deres dødvande og deres underkastelse under det, som er, med det, som kunne blive levende og allerede synligt er i gang i så mange dele af vores betrængte verden.«

Kunne du give en kommentar, Helga, om, hvilken forskel, du mener det gør, at Bælte & Vej Initiativet nu har så meget succes? At folk nu kan pege på flere ting, som en succes for denne fremtidsudsigte?

Zepp-LaRouche: Jeg mener, at den Nye Silkevej er ånden, der er kommet ud af lampen og ikke kan stoppes tilbage igen, hvis man simpelt hen tænker på, hvad den Nye Silkevej har gjort for landene, som deltager, frem til dette punkt, med undtagelse af visse andre, økonomiske aftaler, som Kina og et par andre lande havde, så er for det meste Latinamerika, Afrika og de fleste dele af Asien virkelig blevet nægtet den form for udviklingsperspektiv, som Bælte & Vej Initiativet tilbyder. Det er første gang, at landene i udviklingssektoren har udsigt til at overvinde fattigdom og underudvikling i meget hurtigt tempo. Kina langer ikke gamle teknologier ud, gamle industrier, men bringer disse lande med om bord for at deltage i fælles rumprogrammer og andre avancerede, videnskabelige foretagender. Så folk indser, at der er et helt andet perspektiv og en helt anden mulighed for, at ideen om at overvinde fattigdom på planeten meget hurtigt er ved at blive en realitet.

Nyhederne om dette spreder sig, måske endda hurtigere end projekterne. Latinamerika er med om bord; Afrika er i en total eksplosion for mere optimistiske fremtidsplaner. Det samme gælder endda for meget af Europa. De øst- og centraleuropæiske 16+1 lande, Balkanlandene, de sydeuropæiske lande – Italien, Spanien, Portugal; de ønsker alle at blive en del af det. Så selv de lande, der stadig slår bremsklodserne i, som – desværre – Tyskland, Storbritannien, EU i Bruxelles, så spredes nyheden ikke desto mindre og kommer over grænsen. USA har så mange etniske amerikanere, asiatiske amerikanere, folk fra Latinamerika, det kan ikke inddæmme. Præsident Xi Jinping har trods alt rakt hånden frem til præsident Trump, og Trump siger hele tiden, at Xi Jinping er hans meget gode ven, på trods af alle disse problemer med importtold og handelsbalancer.

Dette er virkelig et øjeblik, hvor jeg vil tro, at i de næste par måneder, hvis vi finder tilstrækkelig mange mennesker, der er villige til at hjælpe vores indsats, kan vi faktisk knække dette problem, og USA og måske endda Tyskland – som jeg mener, er en endnu hårdere nød at knække end USA – kan bringes til at tilslutte sig det Nye Paradigme.

Så dette er en optimistisk ånd, som nu vokser, og når folk først kender den, som I har set med jeres egne erfaringer, er folk virkelig fuldstændig transformeret. Det er manglen på en vision for fremtiden, der er årsag til, at folk bliver deprimerede, tager stoffer eller er fortvivlede. Når de først ved, at der findes et absolut skønt, andet perspektiv, taler det til det bedste i den menneskelige natur, og folk kan overbevises – måske ikke dem alle. Der vil altid være nogle neokonservative og nogle hardcore oligarkiske idioter, men flertallet af folk kan uddannes meget hurtigt i den kommende periode.

Ross: Lad os vende vores opmærksomhed mod mere aktivitet for at få præcis dette til at ske her i USA. Vi har et par kandidater, der har et par kommentarer. Vi har Kesha Rogers i Texas; og vi har Ron Wiczorek i South Dakota. Alle, der er på telefonkonferencelinjen; hvis I ønsker at stille et spørgsmål, tryk *6, så vi kan se, I er i køen.

Lad os gå til Kesha Rogers i Texas, og så hører vi fra Ron Wiczorek i South Dakota.

Kesha Rogers: Jeg har netop talt med en vælger, som var meget begejstret over de udviklinger, der finder sted i verden. Jeg mener, at det, vi har gjort med denne Kampagne for at Vinde Fremtiden, har vist sig at være absolut afgørende for, at det amerikanske folk skal få en forståelse af, at de må tænke på det større billede med at udvikle en massebevægelse for udvikling, som du har krævet. Vi løber ind i en masse mennesker her med vores kampagne – jeg stiller op som uafhængig kandidat til Kongressen for Texas 9. kongresdistrikt, som Al Green i øjeblikket har. En af de ting, vi finder her i Texas, er, at folk stadig lider under eftervirkningerne af det, der skete for mere end ni måneder siden med Orkanen Harvey. Men de ser også, at der nu foregår et skifte i verden, hvor de kan finde håb, de kan finde optimisme pga. vores kampagne for at opbygge fremtiden; for at bringe USA ind i det Nye Paradigme. Når man ser den udvikling, der netop har fundet sted i Korea; at det ikke bare er noget, der sker i et fjernt land, men virkelig viser, at alt det, vores kampagne repræsenterer med at bringe det amerikanske folk ind i denne nye fremtid, netop nu er godt i gang. Med Kampagnen for at Vinde Fremtiden, med LaRouches Fire Love for økonomisk udvikling, der nu kommer i gang på en måde, vi ikke kunne have forestillet os. Vi havde netop en dame, der kom ind – jeg undskylder, jeg gik glip af et par minutter af diskussionen – og hun sagde, »Jeg måtte komme og finde jer. Jeg så, min mand underskrev appellen for, at du skulle optages på valglisten i går. Jeg ved ikke, hvem du er, men jeg undersøgte det online, og jeg undersøgte din kampagne«. Hun sagde, at hendes mand havde sagt til hende, hun skulle tage hen til vores kontor, underskrive appellen og blive involveret i kampagnen. Hendes mand mødte os i går og bragte vores pamflet med vores program med hjem og læste det, og sagde så, tag derover og støt denne unge dame og støt deres kampagne. [klapsalver] Det er den form for virkning, vi har netop nu, og jeg mener, det amerikanske folk er absolut klar til denne massebevægelse for udvikling. Hvis du vil sige noget mere om det, så mener jeg, det virkelig vil trække begejstringen over mod at gøre en ende på denne kultur med geopolitik, krig, økonomisk kollaps og finansiel nød; og faktisk lade det amerikanske folk vide, at vi har til hensigt at vinde denne Kampagne for Fremtiden. Som vores program siger, så kan ingen kandidat, der stiller op, og som faktisk er seriøs, stille op på et partiprogram eller på troskab over for noget parti som sådan; men må faktisk stille op på et program for, at de atter vil forpligte sig over for det amerikanske folks økonomiske fremskridt og udvikling. Der er alt for meget lidelse, for meget nød, og folk ser, at der er en ny retning. Flere og flere mennesker bliver uddannet i Bælte & Vej Initiativets, den Nye Silkevejs Nye Paradigme og i, hvad det betyder for det amerikanske folk.

Til slut vil jeg i denne forbindelse sige, at, med alt det, der kommer frem om afsløringen af dette kup, ser man, at de seriøse ledere nu kommer frem og siger, »Hvorfor fokuserer vi så meget på noget, som der ikke findes no-

gen som helst beviser for? Russiagate, aftalt spil med Rusland, at forsøge at ramme USA's præsident – hvordan adresserer dette rent faktisk det amerikanske folks behov?« Så jeg mener, vi netop nu befinder os i en meget smuk mulighed og øjeblik for nationen og for verden. Jeg vil slutte med disse bemærkninger, som en indledning.

Zepp-LaRouche: Jeg mener, at kampen om, hvad Trump vil gøre, endnu ikke er helt afgjort. Problemet er, at jeg stadig mener, at, hvis Trump vil række frem mod Putin – der er planlagt et topmøde meget snart – og etablerer en god relation med Rusland og Kina, så har vi den Firemagtsaftale, som Lyndon LaRouche i årevis har krævet. Han har altid sagt, at den eneste måde, hvorpå vi kan overvinde geopolitik, er, hvis de fire største nationer – Rusland, Kina, Indien og USA – arbejder sammen. Vi er meget tæt på dette. Samtidig må man fastslå, at faren ikke er fuldstændig fjernet, som man så med dette fremstød, der førte til et militærangreb mod Syrien den 14. april, og som var imod folkeretten; og vi bør sige dette, for det er det farlige punkt, at der kan komme en eller anden form for provokation, og konflikten med Syrien, med Rusland, kan atter komme i fokus. Så når jeg siger, at vi har brug for en massebevægelse for udvikling, så er det præcis det, som vil gå imod det, for når de mennesker, der stemte for Trump eller endda har skiftet mening, efter han blev præsident, og som har indset den forræderiske nederdrægtighed i dette kupforsøg imod ham og derfor i det mindste indtager en neutral holdning. Dette er endnu ikke afgjort. Vi har nederlaget for Russiagate; i dag tweetede Trump, at, efter at Husets Efterretningskomite grundlæggende set sagde, der ikke var noget 'aftalt spil', at der aldrig burde have været nogen særlig anklager, og at heksejagten må stoppe. Det er virkelig godt, men den mørke plet er dette militærangreb mod Syrien, for det var ikke baseret på nogen beviser. Beviserne eksisterer ikke. Alt taler for, at det var en provokation, der køres af britisk efterretning, mod jihadisternes. Jeg mener, det selvfølgelig er meget vigtigt, at hele dette – jeg mener, Trump sagde mange gange under sin kampagne og også efter, at disse krige, baseret på påskud om humanitære interventioner for retten til at beskytte, humanitære interventioner i Mellemøsten; de koster \$7 billion. De koster millioner af liv; de koster posttraumatisk stress-syndrom hos mange af veteranerne, der var i Afghanistan, i Irak og andre steder.

Der må være en heling, en national helingsproces af dette, for dette har ikke alene gjort skade på landene i Mellemøsten, med krige, der var baseret på løgne fra Bush, Cheney, Obama; men det har også skadet Amerikas sjæl. Patriotiske amerikanere, både folk, der har været amerikanere i mange generationer, men også de såkaldte »amerikanere med en bindestreg«, som kommer fra disse lande – indisk-amerikanere, kinesisk-amerikanere, asiatisk-amerikanere af alle slags; de må mobiliseres til at sikre, at den store infrastrukturudvikling, som Kina har givet som eksempel, kan bringes til USA. Hertil har vi brug for flere folk, der siger, vi kæmper for at få denne form for udvikling også i USA. [Den indiske premierminister] Modi påpegede for et par år siden den

kendsgerning, at Indiens store fordel er, at 65 % af alle indere er under 30 år. Og alt imens dette ikke er tilfældet rent demografisk i USA, så kan vi ikke desto mindre få en ungdomsbevægelse med folk, der kæmper for at få denne form for fremtid.

Jeg vil opfordre jer alle til at få dette til at ske og få en sådan bevægelse; hvilket I kan gøre, når I først har multiplikatorer og folk, der repræsenterer forskellige grupperinger, som dernæst kan kræve gennemførelsen af, at USA går med i Bælte & Vej Initiativet, og at de Fire Love gennemføres. Vi befinder os ved et utroligt øjeblik, og når folk først føler dette, og med udviklingerne mellem Nord- og Sydkorea, mellem Kina og Indien, at dette er ekstraordinære tider, hvor den subjektive intervention gør en forskel, for det objektive potentiale er klart til stede.

Ross: Lad os høre om mere aktivitet for at få dette til at ske. Begge de næste to spørgsmål kommer fra kandidater til Kongressen; én er fra South Dakota, og én er fra New York. Vi skal nu høre fra Ron Wieczorek, via en audioforbindelse. Er du der, Ron?

Ron Wieczorek: Hej, Jason! Hej, Helga!

Ross: Hvordan går det i South Dakota, Ron?

Wieczorek: Jeg stiller op til kongressen på den uafhængige liste, og vi har haft to en halv måned med indsamling af underskrifter, siden jeg meddelte, at jeg opstiller. Som Helga sagde, så er ånden sluppet ud af lampen, og jeg mener, folk virkelig er ved at opfange ånden, og folk responderer. Jeg tænker på aktivisterne, de frivillige, der hjalp med at indsamle næsten 4000 underskrifter her, og responsen fra offentligheden har i overvældende grad accepteret Lyns ideer. Vi har et flyveblad ude med Lyns program på forsiden, så før folk underskriver vælgererklæringen, har de fået et flyveblad. Så de ved, at jeg står for Lyns programmer. Det er blevet virkelig godt modtaget. Der har endda været personer, der gjorde indsigelse mod LaRouches navn på listen; efter at have læst flyvebladet og fået en forståelse af Lyns program – som de åbenbart ikke havde og kun gik efter sladder og misinformation – kommer de tilbage og vil underskrive vælgererklæringen, fordi de var enige i alt, hvad Lyn talte om i flyvebladet. Så jeg mener, vi har fat i noget her i hjertelandet med LaRouches programmer. Folk synes virkelig at være åbne over for ideerne. De er på udkig efter løsninger; de respondere meget fint til aktivisterne, til de folk, der indsamler underskrifter, meget fint.

I weekenden opstillede vi et bogbord på et loppemarked og fik 508 underskrifter på to dage alene ved bordet. Responsen var overvældende. Så indsamlede vi underskrifter foran domhuset, og folk, der havde fået flyvebladet på forhånd og havde spørgsmål til flyvebladet, kom hen til os. Så jeg ser nu på det som mere en uddannelsesproces end en valgproces. Da vi indleverede vore underskrifter her i sidste uge, fik vi en utrolig mediedækning i praktisk talt alle de større aviser i South Dakota, de mest betydningsfulde aviser i South Dakota. Vi havde tre ra-

diostationer, der sendte spørgsmål og svar-kommentarer, som jeg havde lavet, og de havde optaget. Og vi havde nogen Tv-dækning. Jeg ser, at der endda var en artikel i Seattle-avisen om vores kampagne her i South Dakota. Jeg var overvældet over den dækning, vi fik, og den respons, vi fik fra de lokale medier.

Så der er virkelig en følelse, selv om vi har haft et usædvanlig koldt og vådt forår her i Midtvesten, og de kollapsende kornpriser selvfølgelig har presset folk til at være lidt mere ængstelige, og de har sandsynligvis haft lidt mere tid til at tænke over situationen med vores økonomi, der fortsætter med at kollapse og forværres. Når man lægger denne pamflet frem for folk og ser håb, er det vidunderligt for mig at se disse mennesker respondere og se på en 75 årig mand, der stiller op – Lyndon LaRouche ville selvfølgelig sige, jeg er bare en knægt, og jeg har en pokkers masse at lære – men jeg mener, vi virkelig bevæger folk; og det er, hvad der må gøres. Vi må bevæge folk, for det er dem, der kommer til at skabe forandringen.

Jeg har ikke noget spørgsmål ud over ideer, som ville hjælpe os til at gøre et bedre job her i South Dakota med at repræsentere Lyns program.

Zepp-LaRouche: Jeg tror, vi må finde folk, der kan komme til South Dakota og hjælpe jer. Jeg appellerer faktisk til alle, der lytter; i stedet for at holde ferie i Hawaii eller et andet sted, hvorfor tager I ikke et par uger til enten Texas for at hjælpe Kesha, eller for at hjælpe Ron Wiczorek [South Dakota]. Jeg tror, det virkelig ville styrke det hele, så jeg appellerer til jer om at gøre dette

Ross: Godt! Og det er en god tid på året til at tage af sted, er det ikke?

Lad os høre fra Manhattan. Lad os se, om audio virker. Lad os få et spørgsmål fra vores kandidat til kongressen i New York, der har et spørgsmål til Helga Zepp-LaRouche. Undskyld; audio virker ikke her. Jeg vil læse dit spørgsmål op. Dette er Sander Hicks. Han er demokratisk kandidat til USA's Kongres i New Yorks 12. kongresdistrikt i New York City. Hans spørgsmål lyder: »Hvordan kan vi påvirke et paradigmeskift i USA's udenrigspolitik i Yemen? Vi støtter det saudiske oligarki og dræber civile. Hvad kan vi gøre for at ændre USA's politik over for Yemen?«

Zepp-LaRouche: Man kan gøre mange ting. En ting er Saudi-Arabiens involvering i 11. september, som nu er genstand for en retssag i New York. Du skal nok tale med de folk, der har lanceret dette sagsanlæg mod Saudi-Arabien og få dem involveret; for det haster virkelig. Krisen er den største, humanitære krise på planeten. Jeg mener, 7 mio. menneskers liv er i fare, og det er faktisk en utrolig forbrydelse, at hele verden kender til det, og der gøres faktisk intet for at stoppe dette. Den fungerende præsident for Yemen er faktisk lige blevet myrdet med en dirigeret drone, der kom fra Saudi-Arabien, eller en eller anden form for missilangreb. Jeg mener, at folkestemningen virkelig bør piskes op; da Holocaust fandt sted, kunne folk trods alt sige, det er tvivlsomt, hvem der vidste

hvad, og hvornår. Men det her er anderledes, fordi det er kendt. Det er kendt pga. blokaden af medicin, og med kolera og andre epidemier, der har spredt sig og dræber en masse mennesker. Røde Kors advarer nu om, at der er et totalt infrastrukturkollaps i Yemen. Vand, spildevand, simpelt hen alt. Jeg kan fortælle, at nogle af vore kolleger netop nu arbejder på et nyt udviklingsprogram for Yemen. Vi planlægger at udgive dette, og vi vil forhåbentlig finde støtte i Yemen fra folk, vi allerede arbejder sammen med, men som virkelig kan sætte dette på dagsordenen. Det bliver virkelig en forlængelse af den Nye Silkevej, rapporten, som Schiller Institutet udgav som en efterfølger til Verdenslandbro-rapporten – »Forlæng den Nye Silkevej til Vestasien og Afrika«¹ – men den bliver langt mere uddybende. Noget i retning af en 70 sider lang undersøgelse, som vi vil udgive om en uge eller så. Vi vil også fremstille det på europæiske konferencer. Og jeg mener, at, når vi først har et sådant konkret udviklingsperspektiv, kan vi lave enormt meget opsøgende arbejde. Vi kan henvende os til forskellige organisationer i De forenede Nationer og virkelig piske en sag op for både en blokering af Saudi-Arabiens støtte, hvor der nu allerede er et lovforslag [herom] i kongressen; men kombineret med en sådan genopbygning af Yemen; for når folk først ved, at der findes en måde, hvorpå man kan genopbygge hele regionen, nu med Afghanistan og genopbygningen af Syrien på dagsordenen. Her ser man atter den Europæiske Unions absolut afskyelige hykleri, f. eks., som havde en konference i Paris, hvor de sagde, de ville give en lille smule penge, ikke meget, til genopbygningen af Syrien; men kun de territorier, der ikke er under Assad-regeringens kontrol. Så alt dette hænger sammen, for når man først får perspektivet med Indien, Kina og Rusland, og Iran, der samarbejder om Syriens genopbygning, så kan man også finde en lignende kombination for Yemen. Men vi har selvfølgelig brug for en masse mobilisering i USA for det. Saudi-Arabiens forbrydelser, det absolut nødvendige i at standse våbensalget til Saudi-Arabien og samtidig virkelig at gøre dette folkemord kendt, og også løsningen. Vi må have folk til at forstærke dette, for dette er en forbrydelse mod menneskeheden, der foregår lige for øjnene af os. Men, hvis man ser på det yemenitiske folks mod, som, på trods af bombningerne og missilerne, der flyver ind, har studeret Lyns økonomi; de studerede vores Verdenslandbro-rapport. Vi har folk, der er absolut entusiastiske, så det yemenitiske folks gejst er virkelig god. Jo flere mennesker i Yemen, der finder ud af, at der er folk udenfor, som taler deres sag, desto bedre er chancerne for at vende dette på kort sigt. For, som jeg sagde, vi befinder os på et historisk tidspunkt, hvor de store magter – især Kina, Rusland og nu også Indien, ser det ud til, samt også i alt 140 lande, der arbejder i denne dynamik. DE objektive betingelser for at ændre tingene er klart til stede, men det er et af disse øjeblikke, hvor, som Schiller sagde med hensyn til den franske revolution, at, sammen med de objektive betingelser må man også have den subjektive faktor. Det betyder, at vi har brug for en masse mennesker, der tager ansvar som verdenshistoriske

¹ Se: <http://schillerinstitut.dk/si/?p=23600>

personer og ikke sidder på sidelinjen og blot ser på; men som bliver aktive. For, hver eneste person, der nu bliver mobiliseret i disse lande, er stadig ikke er med om bord, kan gøre en enorm forskel. Så min absolutte appel til dig, er at gøre dette; jeg mener, hvis du hjælper os med at offentliggøre denne Yemen-rapport, når den først er ude, for at udføre lobbyisme i Kongressen, lægge pres på dem om at stoppe dette folkemord. Læg vægt på Saudi-Arabiens rolle i 11. september, som stadig er det store sår i USA's nyere historie. Alle disse ting må komme sammen, og jeg mener, vi virkelig kan vende dette.

Ross: Yemen er virkelig en forbløffende case study. Schiller Institutet, LaRouche-repræsentanter i Yemen, som for nylig er blevet ofre for online-angreb og har mistet deres evne til at kommunikere; der ser så optimistisk på, hvordan Silkevejen vil se ud og hvad det vil betyde for Yemen, så, under meget vanskelige omstændigheder, som jeg ikke tror, de fleste af os her virkelig kan forestille os, holder de sig bestemt og smukt for øje, hvad Yemen kunne være. Jeg mener, det er til stor inspiration for os.

Vores næste spørgsmål er noget, der kom ind som en online-respons til vore hjemmeopgaver; og derefter vil vi gå til Texas for et live-spørgsmål. Jeg vil lige minde om, at hvis du lytter med på telefonlinjen og gerne vil stille et spørgsmål, så tryk *6, så vi ved, du gerne vil sige noget.

De næste spørgsmål, som vi tager fra det, der blev sendt ind online, kom fra en af vore venner i Algeriet. Han skrev til os: »Jeg er meget glad for at kende til dette projekt, der tilsigter at opbygge en verden for fred og retfærdighed. Jeg er blevet så overbevist om, at geopolitisk konflikt er ophavet til den internationale orden. Men det Nye Paradigme udtrykker en dybtgående vilje til at bygge et system, baseret på anerkendelse, udvikling og diplomati. Projektet for Ét Bælte, én Vej er mere end et økonomisk projekt, men repræsenterer også et argument for menneskelig kreativitet og menneskelig solidaritet i universet. Jeg kan bidrage til at støtte dette Nye Paradigme gennem: 1. jeg kan få folk til at underskrive som støtter til programmet. 2. Jeg kan sprede ordet gennem de sociale medier – Facebook eller Twitter. 3. Jeg kan invitere folk hjem til mig eller til et mødelokale på biblioteket for at se en undervisningsudsendelse eller et webcast fra LaRouchePAC. 4. Jeg kan oversætte det vigtigste materiale til mit sprog.

Jeg har allerede udgivet en boganmeldelse af *EIR*-rapporten fra 2014, om at forlænge Verdenslandbroen. Jeg har udgivet en boganmeldelse i et af de mest berømte magasiner, som udgives af de fleste tænketanke i den arabiske verden, og jeg afventer udgivelsen af den anden rapport på arabisk, skrevet af Hussein Askary og Jason Ross. Jeg er gået i gang med at oversætte en Leibniz-essay til arabisk, og jeg ønsker at hellige mere tid til at oversætte værkerne af Nicolaus Cusanus, der fortsat er fuldstændig ukendt i den arabiske verden.« Sluttelig skriver han: »Jeg vil arbejde for at overbevise medlemmerne af vores research-laboratorium om at lave workshops eller konferencer for at præsentere ideen om det Nye Paradigme og initiativet for Ét Bælte, én Vej.«

Dette kom altså fra en professor i statskundskab i Algeriet, og jeg mener, det repræsenterer den brede vifte af aktiviteter, som alle kan engagere sig i for at gøre det Nye Paradigme til en realitet. Helga, har du en respons til det, denne person skrev ind om?

Zepp-LaRouche: Jeg må lykønske dig! Jeg mener, dette er fantastisk, for jeg mener, du kan blive en rollemodel for mange mennesker i hele verden. Det er en god ting; med Internettet, med moderne kommunikation, kan vi virkelig mobilisere i alle lande i verden. Før i tiden var det et stort problem at komme til Afrika, f. eks., fordi det var ekstremt dyrt, billetpriserne var virkelig skrækkeligt uden for mulighedernes grænse; så at arrangere en konference var en enorm indsats. Men nu mener jeg, at vi kan have et netværk af mennesker, som kan være internetbaserede universiteter, som kan være opsøgende, som kan arrangere undervisning. Ligesom det, vi gentagne gange har gjort i Latinamerika, man ville have en konference, og så ville man have parallelle seminarer med studerende, med ingeniører, med handelskamre, med universiteter.

Jeg vil opmuntre dig til at hjælpe os med at opbygge et sådant netværk i Afrika. For netop nu befinder Afrika sig i en total forandring, hvor den form for infrastruktur, der er blevet bygget, fra Djibouti til Addis Abeba, fra Nairobi til Rwanda, og dernæst det fantastiske Transaqua-projekt, der nu officielt er på bordet, mellem Kina og Italien og seks lande i Tchadsøens bækken; dette er projekter – de vil måske tage 10 år eller 12 år, som ingeniørfirmaet PowerChinas cheffingeniør sagde på en nylig konference i Abuja, Nigeria – men Afrika kan transformeres på nogle få år, fra at være et kontinent, der har været fuld af flygtninge og folk, der gik igennem Sahara, hvor de døde, for at komme frem til Middelhavet, hvor de så ville drukne, og kun nogle få personer klarede at komme til Europa – denne elendighed, denne flygtningekrise kan vendes på kort sigt.

Og vi har set en enorm følelse af optimisme komme fra de afrikanske lande, som ikke længere ønsker at være mål for søndagsprædikener fra europæere, der fortæller dem, at de skal have god regeringsførelse, men som så ikke investerer i nogen infrastruktur: at, pga. de kinesiske, men nu også indiske og japanske investeringer – kinesere har stadig broderparten af det – men der er nu en total følelse af forandring.

Hvis du ville koble dig til de mange kontakter, vi har, mener jeg, vi kan gøre dette kommunikationsmedium til et langt mere magtfuldt instrument, der kan udøve indflydelse på begivenhederne. For dette er virkelig et utroligt øjeblik, hvor den europæiske politik, der stadig ikke har nogen udvikling, kun snak om »menneskerettigheder« og »demokrati«, men på den anden side, som man ser af eksemplet med Italiens samarbejde med Kina, så er der et potentiale til at vende tingene. Spanien og Portugal ønsker at blive knudepunkter for alle spansktalende og portugisisktalende lande i Latinamerika, Asien og Afrika.

Så ideen om en massebevægelse for udvikling kan tage fuldstændig nye former og, med det, du gør, kan du blive en rollemodel for, at en sådan massebevægelse

meget, meget hurtigt kan sprede sig. Så jeg vil virkelig lykønske dig for det, du gør.

Ross: Tak. Det er virkelig et meget inspirerende budskab. Forestil jer virkningen af Cusanus, der endelig bliver tilgængelig på arabisk, hvis det ikke tidligere har været det. Det er vidunderlige nyheder for at skabe en ægte renæssance mellem kulturer.

For vores næste spørgsmål hører vi fra Texas, og dernæst hører vi fra Manhattan ...

SP: Alvin fra Houston. Hvis der skulle være et topmøde eller et møde, der kunne være mere dybtgående end det, vi netop har været vidne til med præsident Kim og præsident Moon, der mødes i Koreas demilitariserede zone, ville det bestemt være Putin og Trump, der kom sammen og gav hinanden hånden og kom til en forståelse af menneskehedens højere mission, inklusive rummet, kontraterrorisme og mange andre ting.

Vi ved, at præsident Trump verbalt har forpligtet sig til et sådant topmøde, på trods af alt, men der er endnu ikke fastsat nogen dato. Men der er fastsat en dato for et topmøde i England, i Storbritannien, i juli, og jeg kan ikke se, der kan komme noget godt ud af det. For tre uger siden kunne jeg umuligt have troet, at Trump ville falde for lokkemaden med at angribe Syrien igen, baseret på præcis det samme påskud som for et år siden, men noget, som briterne gjorde, nedbrød hans modstand mod at foretage denne destruktive handling.

Hvordan kan vi rent faktisk intervenere i den umiddelbart forestående periode for at sikre, at dette topmøde med præsident Putin finder sted først, forestiller jeg mig, og ikke lader briterne bruge deres snu metoder til at ødelægge det hele? Tak.

Zepp-LaRouche: Jeg mener, at den bedste måde er at være med til at oplyse Trumps vælgere. For problemet er, at mange af de mennesker, der stemte for Trump, af de rigtige grunde, stadig er blevet hjernevasket mht. denne dæmonisering af Rusland. Selv nogle af de relativt gode kongresmedlemmer og senatorer, der absolut har fokuseret på svindelnummeret med Russiagate, som endda har fokuseret på briternes rolle, så, når det kommer til spørgsmålet om Rusland, tror de desværre ikke desto mindre på alt det møg, der bringes til torvs af massemedierne og nogle af demokraterne og nogle af de neokonservative.

Jeg mener, at jo flere såkaldte »Trump-støtter«, folk, der virkelig er glade for, at Trump ikke har repræsenteret Wall Street, selv om han har en masse folk fra Wall Street i sin administration på regeringsposter, så er der ikke desto mindre stadig dette spørgsmål om fordomme mod Rusland. Hvis nogle af lederne fra Midtvesten, fra andre steder i det såkaldte Rustbælte; hvis de ville lade det høre mere, at de kræver, at dette topmøde finder sted meget hurtigt og at man kan skabe et miljø, hvor man forhåbentlig kan imødegå denne fare, at Trump bliver manipuleret ind i sådanne handlinger.

Men lige nu, i betragtning af, at Russiagate afgjort er taget af bordet, mener jeg, at potentialet for at gå fremef-

ter afgjort er øget. På grund af Russiagate tog det syv måneder, før Putin og Trump kunne mødes for første gang, under G20-topmødet i Hamborg sidste år, og så havde de et meget kortvarigt møde i Vietnam, men det virkelige topmøde har endnu ikke fundet sted. Jeg er helt sikker på, at de tilsammen vil udmanøvrere forhindringerne.

Men jeg mener, vi må skabe et offentligt miljø, og hvis man måske skaber en specialstyrke – vi har allerede en specialstyrke – den kan man måske tilslutte sig og kan hjælpe os med at kontakte så mange af Trump-netværkerne, Tea Party-grupper og andre lignende organisationer [som muligt], for at vise det potentiale, der eksisterer i den strategiske situation. Jeg mener, at vi må arbejde for at skabe et støttemiljø for Trump til at gå i denne retning, og samtidig fokusere på briternes rolle, for det er en af nøglefaktorerne at neutralisere det. Vi bør sprede den rapport, der blev udgivet af det Russiske Udenrigsministerium, og som Maria Zakharova [talsperson for Udenrigsministeriet, 19.april] præsenterede, om den historiske rolle, briterne har spillet, alle krigene, mordene, alle 'fake news'-hændelserne fra Det britiske Imperiums side mod Rusland, men også imod andre lande; og den tidligere præsident for Sydafrika, Jacob Zuma, udgav i denne sammenhæng ligeledes historien om de britiske operationer imod Sydafrika.

Og så er der et meget berømt, indisk parlamentsmedlem, Shashi Tharoor, der holdt en meget berømt tale [i 2015] ved Oxford Universitet, af alle steder, hvor han gik i detaljer om alle briternes forbrydelser mod Indien.

Så at sprede alt dette materiale, mener jeg, så briternes rolle bliver klarere, og det vil ikke stoppe, for Skripal-sagen er stadig i høj grad levende, mht. hvem, der gjorde det; de såkaldte Hvide Hjelms provokation, hvor de iscenesatte et scenarie [for et angreb med kemiske våben] som et påskud for angrebet [det britisk-fransk-amerikanske] efterforskes stadig, og russerne arbejder meget på dette. Jo mere, vi spreder alle disse ting for at informere Trumps basis, desto bedre kan vi være med til at skabe et klima, så han træffer de rette beslutninger.

Ross: Og jeg mener, spørgsmålet også omfatter, hvordan Trump kunne gøre dette? Jeg vil blot påpege, hvordan LaRouchePAC's valgprogram for 2018 adresserer dette. LaRouchePAC's valgprogram for 2018 er »Kampagnen for at Vinde Fremtiden«, og de tre aspekter af dette – vi kan vise billedet af det – er:

For det første, nødvendigheden af at stoppe kuppet mod præsident Trump; for det andet, at gå med i Bælte & Vej Initiativet, at gå med i denne fremtidsudsigte; og for det tredje, at vedtage LaRouches Fire Love.

Det er ikke muligt at gøre nogen af disse ting isoleret, for disse tre aspekter – at afslutte kuppet mod Trump; at gå med i Bælte & Vej Initiativet; og at vedtage LaRouches Fire Love – hvis Trump forsøger at gå med i Bælte & Vej Initiativet, jamen, det er jo hele grunden til, at der i det hele taget er et kup imod ham. En del af dette er at forsøge at få skubbet ham ind i situationer, hvor han føler, at han er nødt til at få en eller anden form for støtte ved at gøre det, alle forlanger af ham, i dette tilfælde,

Syrien. Det er et eksempel på, hvordan dette begrænser Trumps politik, hvor det endda forsøger helt at fjerne ham fra embedet. Så vi må virkelig kæmpe for alle disse tre punkter samtidig i USA for at gøre det muligt for os at blive en del af denne udvikling.

Vores næste spørgsmål kommer fra New York, vi har audioproblemer, så jeg mener, vi skal høre spørgsmålet via telefonsystemet. Vær så god, Alvin.

SP: Hej igen, Helga, det er Alvin i New York. Jeg deltog i serien, og det var seriens tredje lektion med Dennis Small som underviser i geopolitikens filosofi, som jeg tror, havde den mest ophidsende virkning på mig. Især delen om Russell, som han skrev op – meget britisk, hvor man aldrig rigtig ved, hvad det er, han siger; og virkningerne, det har på os allesammen, er stort set, og utilsigtet, ubemærkede. Når man tænker over dette, bliver det klart, hvorfor Lyn gav ham etiketten »den ondeste mand i det 20. århundrede«.

Videre var det Dennis' spørgsmål om et eksempel på win-win-samarbejde, og hvad den følelsesmæssige sindstilstand var, der gav den stærkeste reaktion. For først tænkte jeg på det i de enkleste vendinger, og det problem behandlede Dennis. Da jeg gik lidt dybere ind i det, huskede jeg vores mindekoncert for 11. september i 2016, især denne søndag, den 11. i St. Patrick-katedralen, hvor jeg var blandt publikum. På et tidspunkt under begivenheden bad ærkebiskoppen os om at vende os til siden og give hånd til personen ved siden af os. Og et af Dennis' spørgsmål var et eksempel på win-win: Og idet jeg vendte mig og gjorde dette, blev jeg grebet af helheden og den dybtgående natur af det, vi var engageret i, på en dybere måde, end jeg nogensinde kan huske.

Det, der skete, var langt mere, end jeg nogensinde havde forventet. Jo, min menneskelighed blev rørt, men det sker faktisk tit, når jeg arbejder med denne organisation. Men det, der gennemstrømmede mig, var *hele* menneskeheden, en følelse af det, og det var noget helt nyt.

Jeg tænkte, at det bedste eksempel på, hvordan man kan besejre denne form for ondskab, selv med det Nye Paradigme, hvordan en person kan rejse sig, noget, Lyn har talt om, og man får altid denne følelse – og også med jer – af at føle denne fornemmelse af pligt og af at være en del af hele menneskeheden. Den dag skete det for mig, som jeg er sikker på, det gjorde for mange andre. Det er noget, som, uden denne undervisningsserie, så ville jeg ærlig talt ikke have reflekteret på det og fået den sande mening af det.

Det var, hvad jeg ville dele med jer, med hensyn til, for mig på dette tidspunkt, hvad der er en storslået serie, men disse tanker bliver ved at gennemstrømme mig, når jeg interagerer med folk.

Zepp-LaRouche: Jeg er fuldstændig overbevist om, at, med klassisk musik især – klassisk kultur generelt, men især klassisk musik – har vi et instrument, der kan flytte folk, flytte bjerge. Vi har netop haft et kulturelt arrangement i Dresden med et korværk med en smuk solo; på russisk, en folkesang. Frank Mathis, der var i Dresden: han sang nogle af Glinkas sange. Der var nogle russere

blandt tilhørerne, der var så overraskede. For, i det aktuelle miljø med antirussisk fobi og angreb og dæmonisering, hvis de så ser, at en person fra en anden kultur rører ved den mest dyrebare del af deres egne, bedste traditioner, har det en *utrolig* virkning. Bagefter sagde en af disse russere til Frank Mathis: »Jeg kan ikke tro det. Du er amerikaner. Du er en afroamerikaner, og du synger på russisk. Du er allerede det Nye Paradigme forenet i én person.«

Så jeg mener, at, jo mere vi gør disse ting, så har vi et fantastisk våben. For når man først portrætterer den anden kulturs skønhed, og skønhed, som er noget, Schiller Institutet forklarer, er forbundet til fornuft – I ved, Schiller har ikke et tilfældigt begreb om skønhed, men han siger, jeg har et begreb om skønhed, baseret på fornuft, og det er den målestok, hvormed jeg måler, hvad jeg finder i virkeligheden.

Det er noget, der kan anvendes universelt. Så selv, når man har et kinesisk digt eller en sang på et andet sprog, eller en komposition, der kommer fra en anden, kulturel baggrund, når det først opfylder kravet om skønhed, så er det universelt. Og når man berører det i en anden kultur og kommunikerer det til andre; jeg mener, at det endnu ikke er helt afgjort, fordi vi står i midten af det, men jeg er fuldstændig overbevist om, at vi ikke alene står ved overgangen til en ny æra, et Nyt Paradigme økonomisk, med udvikling, der overvinder fattigdom; men også, at vi inden for det kulturelle område og med hensyn til udviklingen af menneskeheden modenhed, står på randen af en helt ny æra, som bliver absolut fantastisk. Vi vil basere vore anliggender, inden for regeringsførelse, nationer, folkeslag, på de mest dybtgående principper, som er i overensstemmelse med universets lovmæssighed, og dette vil blive alle menneskers fælles identitet.

Så jeg mener, vi befinder os i et absolut utroligt øjeblik, og jo flere mennesker, der tilslutter sig denne idé, [desto mere] mener jeg, vi kan gå frem med stormskridt og få en ikkelinear udvikling; og vi kan opleve en renæssance på global skala i løbet af meget kort tid.

SP: Vi vil nu tage et par spørgsmål, ét, der kom ind online, og ét, der kommer fra vores publikum i Manhattan, sendt som tekstbesked. Først vores online-spørgsmål.

En person har skrevet, at: »Jeg har ofte fundet, at folk ikke synes at være klar over, at der skulle være noget som helst forkert ved det gamle paradigme! Som om, de lever i en boble. Er det bedst simpelt hen at skifte emne i sådanne tilfælde? Omvendt, så er andre, der er klar over det, så påståelige, at man ikke kan få et ord indført!« Dette er en af responserne på mobiliseringsarbejdet.

Jeg vil kombinere det med et andet spørgsmål og måske bede dig besvare begge spørgsmål, Helga. Det andet spørgsmål, vi har fået, er om Kina. Alt imens mange af angrebene, der kommer fra USA, er meget direkte relateret til Rusland i øjeblikket, så er Kina en 'partner i alls slags vejr' med Rusland. De er tydeligvis helt tæt på hinanden og ser ens på tingene, rent strategisk. Og der finder også angreb sted mod Kina. Et specifikt angreb drejer sig om Konfucius-institutterne, der er etableret på amerikan-

ske universiteter og underviser i kinesisk sprog, kalligrafi, kunst, den slags ting.

Senator Marco Rubio, for eksempel, krævede, at ethvert college, der modtog penge for at etablere et Konfucius-institut, burde blive frataget den samme pengesum i statslig finansiering, hvilket således grundlæggende set ville forhindre dannelsen af Konfucius-institutter. Man kunne spørge, hvorfor er en kulturel institution så stor en trussel?

Så jeg håber, du kan respondere både til vores feedback om at tackle folk, der enten befinder sig i en boble og ikke kan se, der skulle være noget galt, eller også har for mange meninger; og også, om du har nogle tanker omkring angrebene på Konfucius-institutterne.

Zepp-LaRouche: Jeg mener, at de mennesker, der ikke kan se noget galt, at man må se, hvad der ligger bag det, de siger; for det, de i virkeligheden siger, er ikke, at der ikke er noget galt, men blot det, at de tilhører en privilegeret del af samfundet, som ønsker at bevare status quo på bekostning af resten af verden. Enhver, der ikke ser, hvad der er galt med det nuværende gamle paradigme, de millioner af tabte liv pga. 'humanitære interventioner'; det absolutte svælg mellem rig og fattig; enhver, der ikke ser dette, er en moralsk sinke.

Jeg var så heldig at have tre tysklærere, der alle var ekstremt polemiske. Jeg sagde: Hør, hvis I ikke havde været så polemiske over for os, ville jeg aldrig have studeret Schiller; jeg ville aldrig have gjort andre ting, som jeg vil være jer taknemmelig for, resten af mit liv.

Hvis det drejer sig om bobler, må man være polemisk. Det er ikke en fornærmelse, og man skal passe på, ikke at blande de to ting sammen. Men hvis man adresserer det aksiom, som ligger til grund for en sådan dum udtalelse, som går ud på, at et oligarkisk mindretal; hvis man tilhører en privilegeret klasse, så er det OK, hvis millioner lider – man må ligesom komme ind under huden på en sådan person.

Og mht. påståelige mennesker, jamen, nogen gange må man sige noget meget dramatisk, og selv om de er påståelige i de næste mange måneder, for vores metode, som blev skabt af Lyndon LaRouche som en videnskabelig metode – vi har en historie for, at folk mange år senere siger, »Du godeste, det sagde I for 30 år siden, og nu ser jeg, at det er sandt«. Man skal bare holde fast i det og tænke på, at, hvis man læser nogle af Lyns ældre artikler, eller ting, organisationen har udgivet, vores udviklingsplan for Afrika fra 1976, vores plan for Latinamerika i samarbejde med José López Portillo i begyndelsen af 1980'erne; ting, vi skrev for 20 og 30 år siden, bliver nu alt sammen til virkelighed! Og alt imens antallet af mennesker, der ved dette, er relativt begrænset, så er der mange hundrede og endda tusinder af mennesker i hele verden, der ved dette, og som nu kommer og anerkender det.

Når man bare står fast, vel vidende, at det, man siger, er sandfærdigt, ville jeg ikke bekymre mig. For nogle af de dumme mennesker er de sidste, der fatter det; og nogle af de mere intelligente fatter det først. Men sådan er det altså. Problemet i Vesten er, at selve ideen om at søge

sandheden er gået tabt! Man har ikke, som en værdi i kulturen, ideen om, at folk bør søge sandheden. Faktisk er det sådan, at, når man først siger, at man er en sandhedssøgende person, så kommer der en eller anden idiot fra en vis Hannah Arendt-baggrund eller med en anden baggrund, 68'ere, eller Frankfurterskolen, der siger, at, hvis man hævder at søge sandheden, er man allerede en autoritær personlighed. For det var, hvad de gjorde, for at forhindre folk i at gøre netop dette.

Og det er for øvrigt en af grundene til, at Konfucius-institutterne bliver angrebet af disse liberale. For Konfucius, såvel som Schiller, Platon, Cusanus og Leibniz; alle disse store tænkere havde en idé om, at der *findes* en sandhed, der kan erkendes, og at, alt imens man aldrig vil nå frem til den fuldkomne sandhed, så er det søgen efter sandheden, der tæller inden for alle felter, inden for videnskab, musik, kunst; og jeg vil aldrig glemme Norbert Brainins ord; Norbert Brainin, der var den første violinist i Amadeus-kvartetten, og som sagde, at den eneste måde, hvorpå man fatter storheden i Beethovens musik, er, at man må være en sandhedssøgende person. Man må arbejde så længe med kompositionerne, indtil man er sikker på, at man har opnået den størst mulige sandfærdighed på det tidspunkt.

Det er faktisk én og samme ting, for den neoliberale fejluddannelse af Vesten var præcis det, at folk ikke ville have den indre styrke til at udvikle deres egne, mentale evner til at have en målestok for sandheden. For, hvis enhver mening er lige så gyldig som en anden mening, jamen, så ryger sandheden ud af vinduet. Så jeg mener, vi bør polemisere mod folk som Marco Rubio og ikke give ham lov til at gøre det, han gør, for dette er en form for kulturkrig: Han stiller sig på linje med Firebanden i Kina (under Kulturrevolutionen), og han bør blive reformeret. [latter]

Ross: Vi har flere spørgsmål, der kommer ind. Vi vil oplæse en kort kommentar, der er kommet ind online; så tager vi et spørgsmål fra en tilhører i New York; og dernæst har vi endnu et online-spørgsmål, som vi tager. Så må vi se, hvordan det ser ud med tiden, Helga, på det tidspunkt.

Denne kommentar kom ind under undervisningsserien. Vores ven skrev: »Hej, jeg vil blot gerne takke Schiller Institutet og LaRouche-organisationen for denne utrolige undervisningsserie, som ikke alene var gratis, men også viser os et helt nyt univers. Wow!!! Tak, tak, tak.«

Mit svar er, velbekomme, og tak for, hvad du har gjort. Denne person har været meget aktiv.

Og, selv om undervisningen er gratis, så påskønner vi *virkelig*, og har brug for, jeres bidrag. Så vi beder jer sende bidrag til LaRouchePAC, så vi kan lykkes med at få alt dette til at ske. Vi er beroende på dig: Vi får ingen penge, bortset fra individuelle bidrag. Vi accepterer ikke bidrag fra nogen selskaber/firmaer. Der er kun jer. Så hjælp os venligst.

Lad os nu gå til vores medlem af publikum i New York, der vil stille et spørgsmål via telefon. Pat, kan du høre os?

SP: Ja, det kan jeg. Jeg er søster Pat C., og jeg har været medlem af Schiller Institutets kor her i Manhattan i de seneste par år. Jeg er også kemilærer her i byen.

Dette er virkelig en følgesekvens af det, Helga netop talte om, mht. uddannelse. Det er min, og sikkert også din, iagttagelse, at det menneskelige samfunds potentiale resonerer ind i individets potentiale og vice versa; vort miljø forandrer os, og vi udvikler vore omgivelser. Så den økonomiske udvikling, der knytter sig til den Nye Silkevej, vil afgjort have en positiv virkning på milliarder af individers liv. Helga, kunne du venligst tale om LaRouchePAC's indsats for at øve indflydelse på, hvad der finder sted i uddannelsen af individerne i vore offentlige og private skoler, især her i USA? Jeg tænker især på, hvad jeg tror, du begyndte at tale om, nemlig en tilbagevenden til en mere renaissanceuddannelse, baseret på værdierne for sandhed og godhed og skønhed. Tak.

Zepp-LaRouche: Det, vi forsøger at gøre med denne undervisningsserie, er at sætte et eksempel, for, som du nok kunne se, så fokuserer vi ikke på spørgsmål, der er adskilt fra hinanden, men det er alt sammen del af én ting: universalhistorie, filosofi, naturvidenskab, musik, poesi, kunst – det er alt sammen den samme proces, der leder udviklingen af individets skabende potentiale.

Man må virkelig gå tilbage til Humboldts uddannelsessystem, der tilfældigvis er meget lig det, Konfutse underviste, eller samarbejdet mellem Schiller og Humboldt; det er ideen om, at der er visse spørgsmål, der egner sig bedre til at have en positiv virkning på skønheden i elevens eller studentens karakter. For eksempel havde Humboldt, der udviklede det bedste uddannelsessystem, i det mindste for det europæiske kulturområde, den idé, at målet med uddannelsen ikke er kundskaber, det er ikke at kende dit stof for at kunne bestå eksamener og få gode karakterer; men målet er derimod at lære at lære, at lære, hvordan man forbedrer sin viden og bliver en skøn karakter.

Humboldt sagde, det er universalhistorie, det er beherskelsen af ens eget sprog i dets højeste udtryksform, hvilket vil sige, at man må studere digterne – på engelsk ville man studere Shakespeare og Edgar Allan Poe og mange andre; på tysk ville man studere Schiller, Goethe, Lessing, Möricke og andre. For kun det, der kan udtrykkes i metaforer, kan man kommunikere. Og kun det, man kan udtrykke med sit sprog, kan man virkelig forstå. Så altså, universalhistorie, beherskelsen af sit eget sprog, naturvidenskaberne, musik, andre sprog: alle disse ting må komme sammen, men målet er ikke disse ting i sig selv, men målet er, at karakteren bliver skøn.

Det er noget, der er fuldstændig fjernet fra pensummet, og der er ikke engang nogen, der taler om det. Men ser man på volden i skolerne, ser man på den forfærdelige opiumepidemi, ser man på mange af de unges selvbillede, hvor unge kvinder er klædt på som små horer; hvor unge mænd har et forfærdeligt billede af, hvad en kvinde er. Alle disse ting er virkelig en refleksion af, at ideen om, at uddannelse har en virkning på karakterens skønhed, er fraværende.

Vi må bringe disse ting tilbage, og den eneste måde at få det på, er, at folk må forstå, at vi har brug for denne form for et Nyt Paradigme for et moralsk samfund. Folk angriber Xi Jinping for at være en autoritær personlighed, men det, han i virkeligheden gør, er, at han spreder en konfuciansk renaissance i Kina; han spreder forbud mod hip-hop! De har netop en stor aktion mod hip-hop, hvorfor? Fordi hip-hop har et pornografisk indhold, et lavt niveau for kvinder, vold, og Kina går i aktion mod hip-hop: jeg finder dette virkelig godt!

De går også i aktion imod banale quiz-shows. Jeg ved ikke, hvor udbredt, dette er i USA; i Tyskland har vi tonsvis af disse idiotiske quiz-shows, hvor folk stiller spørgsmål, og jo vanskeligere, spørgsmålet bliver, desto højere er den mulige, pengemæssige belønning. Man har hele industrier, hvor folk producerer bøger og videoer, hvor man kan lære udenad, I ved, hvordan spillede dette soccer-team i 1932 i tredje runde imod dette andet land? Og det lærer man så for at få sine points. Hvad har dette med ægte viden at gøre? Absolut intet!

Så Kina går nu i aktion mod banale quiz-shows.

Vi må have en situation, hvor flere mennesker opildner en stemning imod hæsligheden i samfundet, og det er en del af den Nye Silkevejsånd, og det er en del af massebevægelsen for udvikling. Det hele hænger sammen.

Ross: Hvis jeg må komme med en bemærkning til dette, til spørgsmålet om uddannelse. Lyndon LaRouche har understreget behovet for en reform af uddannelsen med nødvendigheden af at gå tilbage til både de oprindelige kilder og også til den sokratiske metode, som Platon beskriver det, den dialektiske metode. Hvor så meget af det, der finder sted i undervisningen, består i at svare, at afgive svar, hvor der ikke er noget spørgsmål. Det er at give eleverne noget, de skal huske, hvor de aldrig er blevet udfordret til så meget som at overveje disse spørgsmål som noget, der er værd at tænke over.

I kemi lærer folk f.eks. disse formler, og de anvender dem på deres praktiske eksempler. Hvis tingene i stedet begyndte med eksperimenter, der kræver et koncept for at forstå dem; det ville være en meget bedre fremgangsmåde – og det gælder kemi, men det er generelt måden at gøre tingene på. I kemi har man ofte noget laboratoriearbejde, så man har en vis idé om, at ens tanker faktisk stemmer overens med den fysiske verden; men hvorfor ikke begynde med dem, og så stille de spørgsmål, der besvares, nødvendige spørgsmål?

Vi tager nu et spørgsmål, der er kommet ind fra en af vore online-seere: Vi sætter hendes spørgsmål på skærmen, fra Florida. Vores ven skriver ind:

»Hej. Jeg vil gerne vide, om er findes en mulighed for den jævne, arbejdende borger i USA (og i verden) for at flytte vore opsparinger fra det transatlantiske banksystem og ind i det nye paradigmes banksystem, banksystemet for Ét Bælte, én Vej.

Med alle de banker, der blev oprettet for BRIKS, Ét Bælte, én Vej osv., synes det at være en god idé for os jævne, arbejdende folk at kunne flytte vore opsparinger fra de usikre, transatlantiske banker, hvor vi kunne miste disse opsparinger, og over til et mere stabilt banksystem.

Disse opsparinger ville kunne støtte det nye paradigme, Ét Bælte, én Vej, og verdens fremtid.«

Ross: Har du et råd til vores spørger, Helga?

Zepp-LaRouche: Jeg vil ikke råde imod, at du forsøger dette, for vi sidder på muligheden for et nyt udbrud som i 2008, men langt, langt værre. Selv Federal Reserve advarer om dette, så vi må hellere tage det til efterretning. Men det er selvfølgelig ikke løsningen.

Som jeg sagde, så siger jeg ikke, at du ikke skal gøre det, for, hvis det er muligt – jeg ved det ikke, jeg har aldrig undersøgt det – så hvorfor ikke? Men jeg må også sige, meget, meget stærkt, at det ikke løser problemet. Det er ligesom under Anden Verdenskrig, hvor der var den berømte familie, der flyttede til en fjern ø for at undfly den kommende krig, og det viste sig så at være Guadalcanal, hvor bomberne ramte værst.

Vi må redde civilisationen på de steder, vi befinder os. Det skal indrømmes, at USA er et vanskelig land lige nu, og for første gang har man nu i to år i træk haft en faldende, forventet gennemsnitlig levealder, inden for alle alderskategorier! Hvis der findes en parameter for et kollapsende samfund, så er det en kollapsende, forventet gennemsnitlig levealder! Jeg behøver ikke at fortælle jer om infrastrukturen i New York/New Jersey. Hvis man har en lille Fiat 500, skal man ikke køre på amerikanske hovedveje, for man risikerer at forsvinde ned i et af hullerne i vejen.

Jeg siger ikke, at dette er en ideel situation, men man må samtidig være absolut helliget til at gøre Amerika stort igen; og jeg mener det ikke på samme måde som Trump gør. Jeg mener det – I ved, Amerika var engang en håbets bavn og et frihedens tempel: hele verden så til den amerikanske revolution, den amerikanske forfatning, den amerikanske uafhængighedserklæring. Med [præsident] John Quincy Adams havde Amerika ideen om en alliance mellem fuldstændig suveræne nationalstater – det er, hvad den kinesiske win-win Nye Silkevej i dag tilbyder. Men Amerika er, mht. dets *establishment*, i vid udstrækning blevet overtaget af det britiske imperiesystem, og Trump befinder sig i daglig kamp imod dette.

Hvis jeg var amerikaner, ville jeg virkelig tænke på måder, hvorpå Amerika kunne genopbygges som en stor nation. Jeg har tidligere sagt dette: Hvis Amerika nu gik sammen med disse andre nationer, Rusland, Kina, Indien og Silkevejens lande, og viste denne form for win-win-samarbejde og gjorde noget for landene – kunne Amerika igen have alverdens venner! Det behøver ikke være sådan, hvor selvretfærdige mennesker i hele verden er totalt anti-amerikanske, til dels af de rigtige grunde, men ofte af de forkerte grunde, for, alt imens de ikke gjorde indsigelser over for Bush' og Obamas interventionskrige, så er de nu imod Trump, fordi Trump oprører etablissementet.

Det er ikke et afgjort spørgsmål, men Amerika bør atter blive en perle i perlekæden af nationer, og jeg vil virkelig meget stærkt foreslå dig, at du ikke kun tænker på, hvad du skal gøre med dine personlige opsparinger, men derimod hjælper os med at gennemføre de Fire Love. Hvis Glass-Steagall, nationalbanken, kreditsystemet og

tilslutningen til Bælte & Vej Initiativet kommer på bordet, kan du trygt beholde dine penge i USA, og du redder samtidig dit land. [applaus]

Ross: For dem, der er bekymrede for deres opsparinger – et virkelig godt spørgsmål – og som ønsker at investere dem i noget produktivt for fremtiden, kan vi tilbyde et meget specifikt råd, og det er at donere til LaRouchePAC, forudsat, at du er amerikansk borger eller har permanent ophold. Det kan du gøre gennem LPAC.co/donate, og jeg forsikrer dig for, at en investering i at transformere USA, så der er en fremtid, du virkelig bliver stolt af, er en af de bedste investeringer, du kan foretage med dine opsparinger, og at handle for at få dette til at ske er en vidunderlig måde at investere din tid på!

Kan du tage to spørgsmål til, Helga? OK, vi tager nu New York. Jane B. vil stille et spørgsmål over telefon, og dernæst tager vi Keshia Rogers i Houston for det sidste spørgsmål i dag.

Jane, er du der?

SP: Jeg er her, kan I høre mig? Godt.

Jeg er socialarbejder, og jeg er uddannet i de fire videnskaber, i samfundsvidenskaber, og i at arbejde lokalt. Det er alt sammen fint, og godt, men jeg må indrømme, at jeg tøvede med at tage de videnskabelige LaRouche-undervisningslektioner, for de hårde videnskaber har altid været en udfordring for mig. Men det mest spændende var, at min hjerne udvidedes, min tankegang udvidedes, og jeg opdagede nogle nye ideer og nye principper, men jeg genopdagede også principper og jeg forstod dem bedre. Så i en lektion i sidste uge havde jeg en Eurekaoplevelse om et 4:3 forhold.

Det, jeg tænker på, når jeg tænker lokalt, og også på, hvad det er, Kina gør med fattigdomsreduktion, er, at, når de kan gøre det, hvorfor i alverden gør vi så ikke det samme på national skala? Og selvfølgelig at genopdage alt det, vi har gjort i amerikansk historie i fortiden og at genudvikle landbrug, industri og infrastruktur. Så jeg vil henvende mig til en person lokalt om at overveje at blive kandidat for LaRouche. Og jeg er interesseret, og jeg føler mig også mere fyret op under til at blive i stand til at stå mere selvsikkert og forstå tingene fra videnskaben om fysisk økonomi. Jeg kunne godt bruge ethvert tips, som fr. LaRouche, eller du, Jason, eller Ben, kunne foreslå.

Zepp-LaRouche: Jeg mener, en god måde, en polemik, vi bruger i Europa og faktisk i en valgkampagne i Hessen; og vi vedtog en resolution på den seneste Schiller Institut-konference i Frankfurt i november, hvor vi grundlæggende set sagde, hvis Kina kan have et mål med at eliminere, lette fattigdom i Kina fuldstændigt frem til år 2020 – det er mindre end to år fra i dag – Kina har nu 30 million fattige mennesker tilbage; den Europæiske Union har 90 million fattige mennesker tilbage. Men der er absolut ingen indsats fra den Europæiske Unions side eller fra den europæiske regerings side for at have et sådant mål. Så vi formulerede en resolution, der sagde, at,

hvis Kina kan fjerne fattigdom frem til år 2020, så skulle Europa også være i stand til at gøre det. Og jeg mener, I bør gøre det samme i Amerika. For så kommer spørgsmålet, hvordan overvinder man fattigdom? Så har man omgående spørgsmålet om produktive jobs, infrastruktur og landbrug, osv. Den idé, at fattigdom ikke er noget, der er en del af universets love, eller bare er der for altid, men er noget, hvis man tænker over det, at Kina har løftet 700 mio. mennesker ud af fattigdom og derfor har troværdighed for, at de vil kunne nå målet med at blive fattigdom kvit i Kina frem til år 2020; og Kina har endda forpligtet sig over for at bidrage til at fjerne fattigdom på hele planeten, frem til år 2030, mener jeg; hvorfor skulle vi ikke kunne gøre det samme?

Det er noget, der er meget håndgribeligt og meget konkret, så folk kan få en sanselig forbindelse på lokalt plan, og det bruger man så til at udvide deres synsmåde mht. de bredere spørgsmål for, hvordan man rent faktisk skal opnå dette. Vi har fundet, at dette er en meget god pædagogik til at gå frem med dette spørgsmål.

Ross: Vi er glade for, at mange deltagere i denne undervisningsserie har doneret bidrag for at støtte denne undervisningsserie, og gøre det muligt at lave den næste. Hvis I endnu ikke har doneret et bidrag, og I rent juridisk er i stand til det (som amerikanske borgere, *-red.*), beder vi jer gøre det: LPAC.co/donate.

Vi tager nu vores sidste spørgsmål fra Houston, Texas. Værsgo, Kesha.

Kesha Rogers: Jeg har siddet her og reflekteret over forløbet af udviklingen af hele denne undervisningsserie og tænkt over, hvilken retning, der nu kræves; hvad der må ske for, at dette Nye Paradigme, for at denne nye retning for menneskeheden kan realiseres? For at LaRouches Fire Love og Amerikas fremtid på den Nye Silkevej, i det Nye Paradigme, kan realiseres? Jeg mener, det virkelig er vigtigt, og jeg vil gerne have, du virkelig udtrykker dette, Helga, her med afslutningen af hele denne undervisningsserie, og det er, at vi ikke vil få dette Nye Paradigme, så længe Det britiske Imperium og geopolitik stadig eksisterer. Vi er nu ved et tidspunkt, hvor der må komme en afslutning på geopolitik og Det britiske Imperium.

Og for det andet vil jeg gerne adressere det faktum, at, når vi ser på, hvad der ligger til grund for, i kernen af, LaRouches Fire Love, ser man virkelig tilbage på vores kamp for det sande Amerikanske System, hvad ideen om det Amerikanske System repræsenterer, hvad der er kernen i LaRouches Fire Love; og jeg vil gerne gå tilbage til det faktum, at præsident Trump, i begyndelsen af sin kampagne, før angrebene, eller som var opløbet til dette kups angreb og denne heksejagt mod præsidenten, er, at vi for første gang havde en præsident, der gav udtryk for en genoplivning af den sande idé om det Amerikanske System, med Henry Carey, Lincoln og det amerikanske system med fair trade-politik. Men det er mere end det.

Hvis dette skal realiseres, [er det vigtigt med] en forståelse, én gang for alle, af, at det Amerikanske System er modsætningen, er i total modsætning til det britiske

imperiesystem med frihandel, til det britiske imperiesystem med slaveri, med fattigdom, med at holde nationer tilbagestående. At denne præsident og det amerikanske folk må indse, at, som Lincoln sagde, man ikke kan have en verden, der er halvt i slaverip, halvt i frihed, og det vil sige, halvt under Det britiske Imperiums og imperiesystemets kontrol, og halvt på vej mod det Nye Paradigme.

Tiden er nu inde til, at vi bevæger USA og Europa og resten af verden mod det Nye Paradigme, og i kernen af LaRouches Fire Love er det, han beskriver som – som du så smukt fremlagde det i dag – som at udløse fornuftens guddommelige gnist: Den kreative opdagelse, hver enkelt persons kreative potentiale. Det er, hvad det Amerikanske System handler om: Det handler ikke bare om økonomisk politik og løsninger, men om, at man virkelig må gå til kernen af, hvad det virkelig vil sige at være menneske.

Jeg ville blot slutte med dette og bede dig kommentere det. For at samle hele diskussionen igen, så befinder vi os på et meget vitalt tidspunkt, hvor det Nye Paradigme for menneskeheden kan blive realiseret, men det kan ikke gøres uden at udkæmpe kampen om, at denne fjende, dette Britiske Imperium, må fjernes, én gang for alle. [applaus]

Zepp-LaRouche: Grunden til, at briterne er så totalt freaked out, som det demonstreredes i Russiagate – jeg mener, briterne måtte afsløre en utrolig svag flanker. Den britiske regering står afsløret som, at den har haft et 'aftalt spil' med efterretningscheferne i Obama-administrationens efterretningstjenester i et kupforsøg imod en valgt, amerikansk præsident. Det er endnu ikke taget af bordet, og vi ved, at mange af kongreskomiteerne var begyndt at undersøge i særdeleshed, den rolle, som spilles af MI6, Christopher Steele, det faktum, at det Britiske Udenrigsministerium intervererede på vegne af Steele i en britisk retssag, der var anlagt af den russer, der nævnes i Steele-dossieret.

Der er stadig spørgsmålet om, at der var et kupforsøg, som involverede den britiske regering mod en siddende præsident. Jeg mener, at dette er en perfekt anledning til at minde folk om, at den Amerikanske Revolution blev udkæmpet imod dette Britiske Imperium. Og derfor siger jeg, at vi bør udgive alle disse rapporter, Zakharova, Zuma, Tharoor – måske en opdateret version af »Fall of the House of Windsor« (af Lyndon LaRouche), inkl. disse nye elementer, så folk atter kan blive uddannet til at forstå, at Det britiske Imperium virkelig *er* fjenden. Ikke den britiske befolkning, men helt sikkert det britiske *establishment*.

Det er den ene ting. Den anden ting er selvfølgelig; den største fare, jeg ser lige nu, eller én af de største farer, er, at vi kunne få et kollaps af finanssystemet hvornår, det skal være. Hvis én af de tre guvernører af Federal Reserve advarer om, at den nuværende bølge af selskabsinsolvens i USA, der er steget med 60 % i sammenligning med sidste år, kunne udløse en ny bankkrise hvert øjeblik: Det burde give os en fornyet impuls til at kæmpe for de Fire Love, for, hvis man ikke genindfører Glass-Steagall i tide, og hvis der kommer et nyt krak inden da –

vi har faktisk talt med en velplaceret, europæisk insider i finanssystemet, der sagde, han har hørt, at nogle kredse endda kunne bringe finanssystemet til fald for at trække tæppet væk under Trump og sætte de neokonservative tilbage ved magten. Dette skal virkelig tages alvorligt. Det bør virkelig give os og alle andre energi til at gå efter Glass-Steagall og de Fire Love, før det er for sent.

De Fire Love ville virkelig gøre en ende på alt det, så jeg vil virkelig indtrængende bede jer om ikke alene at forstærke jeres egen indsats, men også at være dristige, polemiske, ikke respektere dumme meninger, men få budskabet ud. For dette er vor levetids utrolige kamp.

Jeg vil gerne tilføje til Jasons appeller: De af jer, der er en del af denne diskussion, eller som vil blive en del af de fremtidige diskussioner, og som ikke er amerikanere, bør slutte sig til Schiller Institutet. Vi forsøger i øjeblikket at udvide Schiller Institutet både som en international tænketank, der producerer løsninger til alle former for kriser, både økonomisk, kulturelt og i alle andre felter; men også for at skabe en massebevægelse internationalt, for en renæssancebevægelse.

Så man kan ikke alene gå med i Schiller-koret, men også i Schiller Institutet, især, hvis ens status er, at man ikke nødvendigvis er amerikaner og del af en politisk aktionskomite. For Schiller Institutet er vores internationale indsats, der rækker længere ud: Det eksisterer som organisation i mange lande, under forskellige former. Nogle er venner af Schiller Institutet; andre er etablerede organisationer. Men I kan være til stor hjælp med at sprede disse ideer, en international renæssancebevægelse, ved at blive et aktivt medlem, også på internationalt plan.

Jeg er meget glad for de mange bidrag, især, når folk kommunikerer, hvordan deres tankegang er blevet udviklet, hvordan jeres hjerner fungerer på et højere niveau eller gennem dybere natur; og det er faktisk, hvad den menneskelige natur *er*. Oplevelsen af at opdage noget nyt, og fortsætte med at gøre det, er allerede nøglen til kreativitet. For man bør aldrig lære og undervise det samme, men man bør altid tilføje noget nyt. Der findes noget sådant som livslang læring, hvilket faktisk er en konfuciansk dyd, og Benjamin Franklin var en absolut elev af Konfucius, og som baserede sin egen lære på Konfutse.

Dette er en meget grundlæggende, amerikanske idé, som I alle bør værdsætte og udbrede.

Ross: Mange tak. Jeg tror, alle vore publikummer takker dig sammen med mig, Helga, for at være med os i dag og dele dine indsigter med os. Det er vi meget glade for.

Jeg vil gerne afslutte med at opsummere et par aspekter og en idé om, hvor vi går hen herfra. Bare i dagens lektion har vi hørt fra tre kandidater til kongressen; vi har hørt fra aktivister fra hele verden; vi har hørt fra folk, der uddeler flyveblade; vi har hørt fra folk, der deltager i begivenheder og taler om Bælte & Vej Initiativet; vi hørte om folk, der oversætter Cusanus til arabisk. Der er mange ting, man kan gøre, og vi er så aktive, og vi vil være en fremragende – vi er den bedste måde, hvorpå I kan skabe forandring i verden.

Sådan noget som LaRouchePAC's dossier om Robert Mueller; det har været absolut afgørende for at gøre det muligt at stoppe kuppet imod præsidenten, uden hvilket vi aldrig bliver i stand til at gå med i Bælte & Vej Initiativet. Vi har *EIR*-rapporten, »Den Nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen«, for en livslang læring om, hvad potentialet i hele verden er; og der kommer snart en ny version af denne rapport. Vi har udgivet særlige opfølgingsrapporter, såsom denne, »Forlæng den Nye Silkevej til Vestasien og Afrika«, og som kan fås gennem Schiller Institutet.

Vi arbejder nu på en opdateret version af vores politiske program for LaRouches Fire Love og om LaRouchePAC's 2018-Kampagne for Amerikas Fremtid.

Blot gennem denne undervisningsserie har vi haft flere dusin studerende, der har reageret gennem undervisnings-siden og givet et bidrag, og jeg opfordrer alle til at gå med og bidrage til LaRouchePAC. Hvis I ikke har mulighed for at bidrage til LaRouchePAC, så støt venligst Schiller Institutet.

Vi ser frem til det næste, der kommer. Vi udsender en undersøgelse gennem e-mail til alle registrerede studerende efter denne lektion; den kommer i næste uge. Tag jer venligst tid til at besvare den og give os feedback om, hvad der virkede, hvad I gerne ville se og, meget vigtigt, hvilken form for aktivitet, I havde mulighed for at deltage i, så vi kan arbejde sammen og få alt dette til at ske.

Her fra LaRouchePAC er Ben og jeg glade for at have foretaget denne rejse gennem tre måneder med lektioner sammen med jer, med så mange lærere og med vores særlige gæst, Helga Zepp-LaRouche, som jeg gerne vil takke igen. Og hermed afslutter vi LaRouchePAC undervisningsserien 2018 om »Hvad er det Nye Paradigme?«.

Tak for jeres deltagelse, tak for jeres spørgsmål og tak for jeres fremtidige aktivitet – på forhånd tak.

(Hele undervisningsserien, lektion 1-7, kan ses her: <http://schillerinstitut.dk/si/category/lpac-new-paradigme/>)